

Fél élet

Juhász Henrietta - 2020-05-23 14:00:00

fotó: Berán Dániel

Szürke fátylat borít a szemünk elé, arra is képes, hogy elvegye a bátorságunkat, a józan eszünket, az ítélőképességünket. Tán nincs is nála veszélyesebb, mert számtalan alakja miatt már alig felismerhető, s ha egészen szétterjed, akkor végképp nehéz tőle megszabadulni. Megfoszt minket a gondtalanság érzésétől, apránként falat emel álmaink előtt.

Félünk a haláltól, nemcsak a sajátunktól. Félünk a betegségtől, ami a halálhoz vezethet. Félünk kimondani, amit érzünk, amit gondolunk. Félünk, hogy sosem lesz elég pénzünk, attól is, hogy nem lesz gyerekünk, de attól is, hogyan neveljük fel, ha lesz. Félünk, hogy gyermekünknek milyen élete lesz, milyen világban kell helytállnia. Félünk egymástól, és félünk, mi több, rettegünk saját magunktól. Félünk boldognak lenni, mert félünk, hogy végül úgyis csalódunk. Félünk élni, mert tudjuk, hogy az élet halálos.

Ki tett minket rabokká? A világ? A körülmények, az egyre nehezebbnek és magasabbnak tűnő akadályok? Vagy egyszerűen csak képtelenek vagyunk hinni magunkban, abban, hogy a dolgok nem mindig és feltétlenül rosszul sülnek el? Miért alakult ez így? Mi indította el a végeláthatatlan lavinát? A szakember segíthet, vagy csak saját magunkon tudunk?

Félünk, hogy sosem lesz saját házunk. Félünk, hogy ha lesz, nem a megfelelő helyen. Félünk, hogy magányosak leszünk ott. Félünk, hogy ha a vágy teljesül, csak az üresség marad. Félünk, hogy túl sok baj lesz vele, hogy nem is marad idő élvezni, amit elértünk. Félünk a saját háztól? És ha félünk, teljesülhetnek mégis a vágyak? Vagy azért nem sikerül, mert félünk? Rettegünk a változástól, ami el akar téríteni a megszokott és jól ismert ösvényről, ami biztonságos, vagy legalábbis úgy hisszük, nem okozhat meglepetést. És mégis, igen, attól is félünk, hogy a dolgok sosem változnak.

Hol lehet a rengeteg ellentmondás megoldása? Meddig lehet a végletek között lebegni? Hányszor lehet a lebegés utáni zuhanásból felállni? Mi lesz azokkal, akik lent maradnak? Hogyan tudunk rajtuk segíteni? És mit tegyünk, ha ők inkább lent maradnának a biztos semmiben?

Szürke fátylat borít ránk a félelem, mozdulatlan testünkben, mint a mérge, árad, pedig az ellenszer ott van a kezünkben, még akkor is, ha első mozdulatra nem találjuk. Most még csak akkorka, mint egy morzsa, de ha megtaláljuk, hordozzuk tenyerünkön úgy, mintha aranyból lenne. Dédelgessük, tartsuk mindig szem előtt, tápláljuk, hogy nagyra nőjön, hogy védjen minket, erőt adjon és magabiztosságot, hogy segítségével felvegyük a harcot a félelemmel szemben. Az élet kockázatos, a kockáztatás nélküli életből nem sok szépség fakad.

(folytatása következik)

Juhász Henrietta tárcasorozata, az [OTTHONVÁGY](#) itt olvasható.